

3. Психологія праці та професійна підготовка особистості / Під ред. П.С.Перепелиці та В.В.Рибалка. – Хмельницькій, 2001. – 330 с.

4. Основи практичної психології / Панок В., Титаренко Т., Рибалка В. та ін.. – К. : Вища школа, 1999. – 230 с.

5. Рибалка В.В. Психологія розвитку творчої особистості / В.В. Рибалка. – К. : Освіта, 1996. – 235 с.

УДК. 373.5.09:796(043.2)

ГАВРИШКО С. Г., КРЕЧКО В.,
Мукачівський державний університет

СТАН ОРГАНІЗАЦІЇ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ ТА ФОРМУВАННЯ МОДЕЛІ УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ В ЗАКЛАДІ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

На даний час відсутній системний підхід до організації роботи з фізичного виховання в школі, що вимагає необхідність розробки нових, адекватних вимогам часу і тенденціям розвитку суспільства, форм, засобів і методів фізкультурно-оздоровчої і позакласної роботи в закладах загальної середньої освіти [1].

Проблеми ефективності системи фізичного виховання учнівської молоді були предметом дослідження В.В. Григораша, Л.В. Волкова, О.С. Куца, Т.Ю. Круцевич, В. Г. Папуші, Б. М. Шияна та інших. Водночас в цій сфері залишається достатньо невирішених проблем. Зокрема, у забезпеченні ефективності організації і керівництва системою фізичного виховання у закладах загальної середньої освіти [2].

З огляду на це, визначення ефективної моделі управління системою фізичного виховання та шляхів оптимізації рухової активності учнів потребують подальших досліджень.

Аналіз дослідження ставлення до системи фізичного виховання у школі школярів та батьків показав, що більшість батьків і учнів позитивно ставиться до занять фізкультурою, але існує значна частка (25%) тих, хто не вважає систематичне виконання фізичних вправ корисними для здоров'я, тому що вони відволікають від основного навчання.

Разом з тим виявилось, що існує і така частина батьків (9%), які вважають фізичне виховання шкідливим для здоров'я своїх дітей і намагаються всілякими шляхами звільнити їх від уроків фізкультури.

Аналіз відповідей про організацію вільного часу учнів вказує на те, що більшість дітей віддає перевагу малорухливим видам діяльності, які несприятливо впливають на організм, викликаючи систематичну напругу.

Результати досліджень показали, що обсяг рухової активності у 69,4% опитаних учнів складає 3-4 години на тиждень і є недостатнім для дітей цього віку. Для підтримки на належному рівні всіх фізичних якостей необхідно 4-6 годин на тиждень, а для їхнього розвитку – 7-10 годин на тиждень.

Одним із шляхів оптимізації системи фізичного виховання є підвищення ефективності її управління. Тому нами була розроблена модель управління системою фізичного виховання в закладах загальної середньої освіти, а саме:

1. Врахувавши конкретні умови праці, рівень підготовленості учнів та індивідуальні особливості педагогів, необхідно здійснити корекцію мети-ідеалу. Після цього трансформувати її в тактичну та оперативну мету.

2. Потім здійснити проектування бажаного стану рівнів теоретичної, фізичної і технічної підготовки у вигляді певних результатів. Щоб досягти бажаного стану потрібно визначити конкретні завдання щодо теоретичної інформації, виховання фізичних якостей, опанування фізичних вправ передбачених шкільною програмою, врахування оздоровчих і виховних завдань.

3. Для розв'язання поставлених завдань педагог визначає систему педагогічного впливу на учнів, а саме - засоби, методи та форми роботи, а також сприяє забезпеченню необхідних умов функціонування системи фізичного виховання в закладі загальної середньої освіти.

4. Необхідно при цьому врахувати несприятливі фактори що будуть заважати правильній організації процесу фізичного виховання. Це насамперед, негативне ставлення батьків або педагогів, друзів до фізичного виховання, порушення режиму дня, шкідливі звички.

5. Для перевірки правильності функціонування системи фізичного виховання в закладі середньої загальної освіти необхідно використовувати систему поетапного контролю за допомогою тестів оцінки знань, умінь, навичок, а також рівня соматичного здоров'я і фізичної підготовленості. В кінці слід провести комплексний аналіз та розробити практичні рекомендації.

Для покращення ефективності управління системою фізичного виховання в закладах загальної середньої освіти необхідно також збільшити обсяг рухової активності учнів в умовах школи із залученням всього педагогічного колективу і батьків [3]. Для цього ми пропонуємо використовувати комплексно різні форми роботи з фізичного виховання особливу увагу звернувши на якісне проведення уроків фізкультури, забезпечення відповідального ставлення педагогів і учнів до форм роботи протягом навчального дня та активізацію активного дозвілля в школі. Нами був застосований комплекс дитячих спортивних змагань «Старти здоров'я», активізовано проведення години здоров'я та використовувались спортивні розваги у позаурочний час. Впровадження та оптимізація цих форм роботи дозволили досягти певних позитивних зрушень.

Дослідження показало, що ефективність запропонованих нами шляхів оптимізація управління системою фізичного виховання в закладах загальної середньої освіти можна досягнути за умови врахування навчально-виховних завдань, необхідності використання системи форм роботи з фізичного виховання, вікових особливостей учнів та результатів діагностики наявних виховних можливостей всього педагогічного колективу.

Література

1. Михно Л. С. Інновації як чинник підвищення ефективності навчально-виховної та фізкультурно-оздоровчої роботи вчителя / Л. С. Михно // Фізичне виховання в сучасній школі. – 2012. – №5. – С.13-18.
2. Шиян Б. М. Теорія і методика фізичного виховання школярів. Частина 1 : Доп. МОНУ як підручник для студ. ВНЗ / Б. М. Шиян. – Тернопіль : Навчальна книга - Богдан, 2001. – 272 с.
3. Якименко С. І. Формування культури здорового способу життя учнів основної школи у позакласній роботі / С. І. Якименко, Н. В. Оксеньчук. – К. : Видавничий дім "Слово", 2012. – 288 с.

УДК. 373.5.09:796(043.2)

ГАВРИШКО С. Г., ЧОРЕЙ І., ШЕСТАК А.,
Мукачівський державний університет

ОЗНАКИ ТА ОСНОВНІ ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ ГІПЕРАКТИВНОСТІ В УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Проблема гіперактивності серед молодших школярів є надзвичайно актуальною в наш час і тому потребує ґрунтовного дослідження та виявлення шляхів подолання.

Існує декілька визначень гіперактивності. В основному вчені трактують її як синдром дефіциту уваги з гіперактивністю. Нижче наведено приклади деяких визначень даного синдрому.

Гіперактивність – це сукупність симптомів, що зустрічаються у дитячому віці, які пов'язані з надмірною психічною та моторною активністю.

Гіперактивність – стан, при якому активність і збудливість людини перевищує норму. У випадку, якщо подібна поведінка є проблемою для інших, гіперактивність трактується як психічний розлад [1].

Гіперактивний розлад і дефіцит уваги – це стан, який служить причиною постійної неуважності, гіперактивності, імпульсивності. Зазначений розлад починається в дитинстві, але може також розвинутися в період дорослості.

Існувала думка, що даний розлад зникає сам по собі, навіть якщо його не лікувати, після 12 років, але ця думка виявилася хибною. Те, що раніше вважали розладом особистості у дорослих та підлітків або особливим проявом характеру, виявилось як продовження синдрому дефіциту уваги із гіперактивністю [2].

Основними ознаками даного розладу є: відсутність здатності зосередитися на деталях, помилки через неуважність, нездатність доводити розпочату справу до кінця, низькі організаторські здібності, негативне ставлення до завдань, які потребують напруження уваги, відволікання на сторонні подразники, забудькуватість, метушливість, нездатність сидіти спокійно, надмірна рухливість, дитина схоплюється з місця без дозволу дорослих, втручання в розмови дорослих та заняття інших дітей,

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>